ایران

• یکشنبه ۹ شهریور ۱۴۰۴
• ۷ ربیع‌الاول ۱۴۴۷
• ۳۱ آگوست ۲۰۲۵
• سال سی‌ویکم
• شماره ۸۸۲۴
• ۲۰ صفحه
• قیمت در سراسر کشور: ۱۰۰۰۰ تومان

Iran Newspaper
ISSN1027-1449
Keytitle: IRAN (Tehran)
irannewspaper.ir

عملکرد یک ساله وزارت دفاع در حوزه موشکی بررسی شد

ارتقای دفاع راهبردی از «خرمشهر» تا «قاسم بصیر»

۱۷

«ایران» از عملکرد وزارت کشور دولت چهاردهم در یک سال گذشته گزارش می‌دهد

مجری وفاق در کابینه چهاردهم

۱۶

۴۴۵ بنگاه راکد احیا شد و ۱٫۳ میلیون نفر دوره‌های مهارت‌آموزی را طی کردند

از کالابرگ تا چندجانبه گرایی

۱۸

از چه راه‌هایی سهام مثل طلا جذاب می‌شود؟

سه‌گانه مهار التهاب دلار

«ایران» معمای کنترل تورم با مداخله ارزی، چگونگی کاهش شدت التهاب بازارها توسط بازار سهام و روش تحقق سود دلاری در بورس را بررسی می‌کند

۹

«ایران» ویژگی محوری گفت‌وگوی اخیر پزشکیان با سه فعال رسانه‌ای-سیاسی را بررسی می‌کند

کنشگری مرزی رئیس جمهوری

President.ir

۲

این یک دیدار دو جانبه نیست؛ پزشکیان مهمان «شانگهای» می‌شود

نمایش قدرت دیپلماسی ایران پس از جنگ

سفیر اسبق ایران در چین پیام معنادار حضور پزشکیان در نشست قدرت‌های شرقی را تحلیل کرد

۴۱

حاجی میرزایی
رئیس دفتر رئیس جمهور
در گفت‌وگوی تفصیلی با «ایرنا»:

پزشکیان به دنبال راه‌حل پایدار است

۳

آمریکا مقابل ایران زانو زد

شیربچه‌های والیبال در یک قدمی قهرمانی جهان

۱۲

هفتمین کتابچه رایگان «ایران» به مناسبت هفته دولت منتشر شد

۷٫۲
میلیون نفر
پوشش بیمه سلامت

- بهره‌برداری از ۵۵۶ پروژه عمرانی سلامت (بیمارستان، خانه بهداشت، مرکز سلامت و...) در سراسر کشور
- راه اندازی دو دانشکده دندانپزشکی جدید
- ارائه خدمت به ۳٫۵ میلیون بیمار خاص و صعب‌العلاج

یادداشت یک

تحریم‌ها و واقع‌گرایی؛ از افراط تا تفریط

حمید قنبری
معاون دیپلماسی اقتصادی وزارت خارجه

بازگشت احتمالی تحریم‌های شورای امنیت بار دیگر در صدر بحث‌های سیاسی و اقتصادی قرار گرفته است. پرسش اصلی این است: چنین تحریم‌هایی در شرایط کنونی چه اثری خواهند داشت؟ پاسخ به این پرسش ساده نیست، زیرا در ایران دست‌کم چند رویکرد متفاوت درباره تحریم‌ها وجود دارد؛ رویکردهایی که هرکدام خاطره‌ای در ذهن جامعه ساخته‌اند و امروز نیز بر قضاوت‌ها سایه می‌اندازند.

رویکرد اول، رویکرد انکار بود. در سال‌هایی که قطعنامه پشت قطعنامه در شورای امنیت تصویب می‌شد، طرفداران این نگاه تحریم‌ها را «کاغذپاره» می‌نامیدند و اعتنایی به روند خطرناک شکل‌گیری اجماع جهانی علیه ایران نداشتند. نه برای مهار این موج برنامه‌ای داشتند و نه تلاشی برای جلوگیری از انباشت قطعنامه‌ها. حاصل این رویکرد، خاطره‌ای تلخ در حافظه عمومی مردم بود: به جای آنکه تحریم‌ها جدی گرفته شود و برای مدیریت آن برنامه‌ریزی شود، به مسخره گرفته شد و هزینه‌های سنگین بر دوش جامعه گذاشته شد.

رویکرد دوم درست در نقطه مقابل قرار داشت. در این نگاه، هر تحریم معادل یک فاجعه آخرالزمانی بود. هر تصمیم یا قطعنامه‌ای، در چشم آنان، سرآغاز فروپاشی به نظر می‌رسید. طرفداران این رویکرد با اغراق در آثار تحریم، دائماً نگرانی می‌آفریدند و همه مشکلات کشور را به تحریم‌ها نسبت می‌دادند. تفاوت میان انواع تحریم‌ها، زمان وضع آنها و مرجع صادرکننده برایشان بی‌معنا بود؛ هر اتفاقی دلیلی تازه برای تزریق یأس. این نیز گونه‌ای دیگر از واقع‌گریزی بود؛ نادیده گرفتن پیچیدگی‌های امر و پناه بردن به ساده‌سازی هولناک.

رویکرد سوم، تحریم‌های شورای امنیت را بی‌اهمیت جلوه می‌داد. استدلال اصلی این بود: «وقتی آمریکا ایران را تحریم کرده است، تحریم سازمان ملل چیزی به آن اضافه نمی‌کند.» این نگاه، بُعد روانی تحریم‌ها، مشروعیت ناشی از قرار گرفتن زیر فصل هفتم منشور و گستردگی دامنه آن را نادیده می‌گرفت. تحریم سازمان ملل صرفاً یک تحریم اقتصادی نبود؛ بلکه اعلام یک موضع سیاسی جهانی بود که می‌توانست زمینه‌ساز فشارهای دیگر شود. میان این سه رویکرد ـ انکار، اغراق و بی‌اهمیت‌انگاری ـ هیچ‌کدام واقع‌بینانه نبودند. همه آنها به شکلی از ساده‌انگاری گرفتار بودند؛ یا مشکل را نادیده می‌گرفتند یا آن را چنان بزرگ می‌کردند که فلج‌کننده می‌شد، یا تصور می‌کردند تفاوتی میان تحریم آمریکا و تحریم سازمان ملل وجود ندارد. همین سه‌گانه خطاهاست که ضرورت رویکرد چهارم را آشکار می‌کند: رویکردی مبتنی بر واقع‌گرایی هوشمندانه.

رویکرد چهارم همان واقع‌گرایی هوشمندانه است. در این نگاه تحریم‌ها جدی گرفته می‌شوند، آثار سیاسی، راهبردی و روانی آنها انکار نمی‌شود، اما در عین حال به واقعیت‌هایی توجه می‌شود که نشان می‌دهد اثرگذاری این تحریم‌ها در شرایط کنونی دیگر همانند گذشته نخواهد بود.

نخست آنکه اجماع جهانی علیه ایران که در سال‌های ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۲ شکل گرفته بود امروز وجود ندارد. آن زمان آمریکا، اروپا، روسیه و چین در یک جبهه قرار داشتند و در فاصله چند ماه یک قطعنامه تازه علیه ایران صادر می‌شد. اکنون چنین اجماعی غیرممکن به نظر می‌رسد؛ آمریکا درگیر جنگ تجاری با چین است، روابط پرتنش با اروپا و هند دارد و روسیه نیز زیر فشار بی‌سابقه تحریم‌های غرب قرار گرفته است.

دوم آنکه روسیه و چین آشکارا با مکانیزم اسنپ‌بک و بازگشت تحریم‌ها مخالفت کرده‌اند. درست است که سازوکار قطعنامه ۲۲۳۱ از نظر حقوقی به آنها امکان وتو نمی‌دهد و بازگشت تحریم‌ها با رأی منفی آنها هم انجام می‌شود، اما اگر بحث بر سر گسترش دامنه تحریم‌ها یا تصویب قطعنامه‌های تازه باشد، بدون رأی مثبت مسکو و پکن به‌سختی پیش خواهد رفت.

سوم، مشروعیت حقوقی و اخلاقی چنین تحریم‌هایی به‌شدت محل تردید است. در سال‌های ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۲، تحریم‌ها با استناد به فصل هفتم منشور و تحت عنوان «تهدید علیه صلح و امنیت بین‌المللی» توجیه می‌شد. امروز اما بازگشت تحریم‌ها تنها با استناد به مکانیزم اسنپ‌بک ممکن است؛ مکانیزمی که خود مشروعیت آن مورد تردید بسیاری از کشورهاست. چگونه می‌توان آمریکا را که از برجام خارج شده است، صاحب حق در فعال‌سازی این مکانیزم دانست؟ یا اروپایی که خود به تعهدات برجامی خویش عمل نکرده است را صاحب چنین حقی دانست؟ و چگونه می‌توان ایران را پس از حمله به تأسیسات هسته‌ای‌اش «تهدید علیه صلح» معرفی کرد؟

چهارم، ایران نیز دیگر آن ایرانِ گذشته نیست. تجربه برجام و تغییر شرایط داخلی باعث شده است بسیاری از اقداماتی که پیش‌تر دستاویزی برای اجماع‌سازی بود، امروز یا وجود نداشته باشد یا به شکل دیگری مدیریت شود. به بیان دیگر، بهانه‌هایی که پیش‌تر دست غرب برای مشروعیت‌سازی می‌داد، امروز بسیار محدودتر شده است.

از همه اینها یک نتیجه روشن به دست می‌آید: بازگشت تحریم‌های شورای امنیت همچنان یک فشار سیاسی و روانی است، اما دیگر آن ابزار فلج‌کننده و اجماعی گذشته نیست. انکار آن خطاست، بزرگ‌نمایی‌اش خطاست و بی‌اهمیت‌انگاری‌اش هم خطاست. تنها راه درست، واقع‌گرایی هوشمندانه است: دیدن فشارها در کنار تغییر شرایط و تکیه بر تجربه‌ای که ایران در این سال‌ها اندوخته است.

این یک دیدار دو جانبه نیست؛ پزشکیان مهمان «شانگهای» می‌شود

اولین نمایش قدرت دیپلماسی ایران پس از جنگ

رضا عدالتی پور: تیانجین امروز و فردا میزبان یکی از شلوغ‌ترین گردهمایی‌های سیاسی دنیاست؛ این شهر بندری از امروز ۹ شهریور (۳۱ آگوست) و در چهارچوب اجلاس سران سازمان همکاری شانگهای میزبانی بیش از ۳۰ رهبر و سازمان بین‌المللی را عهده دار خواهد بود تا فراهم‌آورنده فرصتی برای گفت‌وگو درباره امنیت، اقتصاد و آینده نظم جهانی گفت‌وگو باشد. در میان این رهبران، نام مسعود پزشکیان، رئیس جمهوری ایران نیز به چشم می‌خورد؛ حضوری که شاید از بسیاری جهات بیش از سایرین زیر ذره‌بین قرار گرفته باشد. اهمیت ماجرا در این است که در حالی که رئیس جمهوری چین طی دو روز میزبان تعداد قابل توجهی از رهبران از آنتونیو گوترش دبیرکل سازمان ملل تا ولادیمیر پوتین و نارندرا مودی خواهد بود، پزشکیان هم در برنامه فشرده دیدارهای رسمی و حاشیه‌ای جایگاه خود را تثبیت خواهد کرد. دیدار رسمی پزشکیان با «شی جین‌پینگ» در میان این ازدحام دیپلماتیک حامل پیام‌های راهبردی برای تحلیلگران در تهران و خارج از کشور است و یادآور این واقعیت است که ایران بازیگری است که نمی‌توان آن را نادیده گرفت و حضورش در عرصه بین‌المللی از وزن و اعتبار خاصی برخوردار است. اهمیت سفر پزشکیان در تدارک ویژه پکن برای رئیس جمهوری ایران آشکارشده است؛ برنامه‌هایی که دیدار با رهبران حزب کمونیست و حضور در سلسله نشست‌های دوجانبه را شامل می‌شود و این خود گویای توجه ویژه پکن به تقویت پیوند راهبردی با تهران و تأکیدی بر مرحله حساس و تعیین‌کننده روابط دو کشور در این مقطع زمانی است. شاید برجسته‌ترین وجه این سفر برای ایران، حضور رئیس جمهوری در یک اجلاس بزرگ بین‌المللی پس از جنگ ۱۲ روزه ایران و اسرائیل باشد. این رخداد در شرایطی روی می‌دهد که برخی رسانه‌های غربی و منطقه‌ای می‌کوشند تصویری از تضعیف ایران را بازنمایی کنند. اما حضور فعال و مؤثر ایران در میان رهبران برجسته اوراسیا با بازتعریف قدرت کشور نشان از آن دارد که ایران همچنان دارای ظرفیت اثرگذاری در معادلات منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای است. این اقدام هم تثبیت موقعیت دیپلماتیک و هم انعکاس دهنده ثبات نسبی سیاست خارجی ایران پس از بحران و هم تأکیدی بر استراتژی بلند مدت تهران در جهت حفظ جایگاه خود در ساختارهای بین‌المللی است.

وزن شانگهای در شرایط امروز جهان

سازمان همکاری شانگهای که در دهه ۹۰ و با هدف حل مسائل و اختلافات مرکزی بین کشورهایی از جمله هند، چین، روسیه و پاکستان شکل گرفت طی دو دهه بعد به سازمانی بین‌المللی تبدیل شد و از سال ۲۰۲۳ با عضویت دائم ایران نزدیک به ۴۳ درصد جمعیت جهان و بیش از ۲۳ درصد اقتصاد جهانی را پوشش می‌دهد و از این رو به یک بلوک سیاسی ـ امنیتی تبدیل شده است که برخی آن را «بریکس آسیایی» می‌نامند.

در عین حال نشست امسال در حالی برگزار می‌شود که جهان با چالش‌هایی کم‌سابقه روبه‌رو است: جنگ در اوکراین، تداوم نسل‌کشی اسرائیل در غزه و اشغال کرانه باختری، تنش‌های امنیتی در دریای چین جنوبی و جنگ تجاری آمریکا با چین و هند. به همین دلیل، بسیاری از ناظران معتقدند تیانجین به صحنه‌ای برای نمایش «چندجانبه‌گرایی جدید» بدل خواهد شد؛ جایی که قدرت‌های غیرغربی تلاش می‌کنند روایت تازه‌ای از نظم بین‌المللی ارائه کنند.

در همین راستا برای ایران نیز این اجلاس تنها یک نشست تشریفاتی نیست. عبدالرضا رحمانی فضلی، سفیر ایران در چین روز گذشته با تأکید بر اهمیت حضور پزشکیان در تیانجین گفت: «این اجلاس، به دلیل اهمیت ویژه‌اش با حضور تمامی سران کشورهای عضو، اعضای ناظر و نمایندگان سازمان‌های منطقه‌ای و بین‌المللی برگزار می‌شود. ایران پیش‌تر نیز در تمامی سطوح، از وزرای دفاع و خارجه گرفته تا مقامات قضایی و انرژی، در این سازمان فعال بوده است. امسال صدها نشست مقدماتی در چین برگزار شد و اجلاس نهایی جایی است که تصمیم‌های کلیدی گرفته می‌شود؛ جایی که رئیس جمهوری ایران حضور خواهد داشت». برنامه رئیس جمهوری ایران تنها به اجلاس شانگهای محدود نمی‌شود. پس از پایان نشست، پزشکیان به همراه پوتین، لوکاشنکو و دیگر متحدان چین در مراسم هشتادمین سالگرد پیروزی پکن بر ژاپن در جنگ جهانی دوم شرکت خواهد کرد. این مراسم با رژه‌ای بزرگ و نمایش فناوری‌های پیشرفته نظامی همراه است؛ نمایشی که بسیاری آن را نمادی از همبستگی تاریخی و استراتژیک کشورها در برابر تهدیدهای گذشته و حال می‌دانند.

در تماس تلفنی با رئیس مجلس ونزوئلا

قالیباف ماجراجویی آمریکا علیه ونزوئلا را محکوم کرد

رئیس مجلس شورای اسلامی روز گذشته در تماسی تلفنی با رئیس مجلس ملی ونزوئلا، اقدامات ماجراجویانه دولت ترامپ در کارائیب، مخصوصاً علیه جمهوری بولیواری ونزوئلا را محکوم کرد.

به گزارش ایرنا، محمدباقر قالیباف در گفت‌وگو با «خورخه خسوس رودریگز گومز»، با اشاره به حوادثی که رژیم مستکبر آمریکا برای کشور ونزوئلا پیش آورده است، گفت: «بهانه‌جویی‌های آمریکا علیه کشور ونزوئلا را محکوم می‌کنیم.»

وی اضافه کرد: «ماجراجویی دولت ترامپ در حوزه کارائیب را محکوم می‌کنیم و خیلی روشن و شفاف حمایت و همبستگی خود را با دولت و ملت ونزوئلا اعلام می‌کنم؛ زیرا ونزوئلا را دوست و متحد خود می‌دانیم.»

رئیس مجلس اضافه کرد: «نه جنگ اخیر علیه ایران و نه تهدیدات علیه ونزوئلا نباید وقفه‌ای در اجرای توافقات دوجانبه ایجاد کند، بلکه باید مناسبات را به‌گونه‌ای توسعه دهیم که جنبه عملی داشته باشد.»

رئیس مجلس ملی ونزوئلا نیز در این تماس تلفنی اظهارکرد: «نه تنها کشور ونزوئلا، بلکه تمامی کشورهای دنیا و ملت‌های آنها از مقابله ایران با رژیم صهیونیستی تشکر می‌کنند زیرا اقدامات صهیونیست‌ها علیه تمامی بشریت است.»

خورخه خسوس رودریگز گومز افزود: «اقدام امپریالسیم آمریکا علیه ونزوئلا اقدامی تجاوزکارانه است و طرح آنها را هیچ کشوری و حتی سازمان ملل متحد هم باور نمی‌کند و آماده هر واکنشی از سوی آنها هستیم.»

رئیس مجلس ملی ونزوئلا اضافه کرد: «حرف آنها درباره موادمخدر کاملاً دروغ است. ونزوئلا نه تولیدکننده مواد مخدر است و نه محل عبورومرور یا ترانزیت مواد مخدر؛ در حالی که آمریکا اولین کشور مصرف‌کننده مواد مخدر است و اقتصاد این کشور به نوعی به پول حاصله از تجارت مواد مخدر پس از پولشویی و جابجایی آن وابستگی دارد.»

وی افزود: «مردم ونزوئلا در تظاهرات‌هایی که بسیار پرتعداد بوده است، در شهرها آمادگی خود برای حفظ و حراست از کشورشان را اعلام کرده‌اند.»

رئیس سازمان برنامه و بودجه اعلام کرد

اختصاص ۵ هزار میلیارد تومان برای پرداخت معوقات کادر درمان

رئیس سازمان برنامه و بودجه گفت: «با توجه به اینکه پرداخت اضافه‌کاری کادر درمانی از جمله پرستاران در کشور عقب افتاده بود، چهارشنبه هفته گذشته حدود ۵ هزار میلیارد تومان از سوی سازمان برنامه و بودجه به وزارت بهداشت اختصاص داده شد تا سریع‌تر معوقات کادر درمان را تا حدودی تسویه کنند.» به گزارش ایسنا، سید حمید پورمحمدی این مطلب را روز گذشته در بازدید از بخش الحاقی بیمارستان هاجر شهرکرد عنوان کرد. وی با بیان اینکه استان چهارمحال و بختیاری از لحاظ سرانه تخت بیمارستانی نسبت به متوسط کشور، پایین‌تر بود، افزود: «امروز حدود ۲۳۰ تخت بیمارستانی با بهترین تجهیزات و برندها به بیمارستان هاجر اضافه شده است.» معاون رئیس‌جمهور بیان کرد: «سازمان برنامه و بودجه در هفته دولت ۲۵ هزار میلیارد تومان برای دارو در اختیار وزارت بهداشت قرار داد که تقریباً مطالبات در این خصوص تسویه خواهد شد.»

پورمحمدی اضافه کرد: «کادر درمان و قدردانی از زحمات پرستاران برای کشور اهمیت بالایی دارد، به‌همین دلیل اضافه‌کاری آنان تقریباً از سال گذشته تاکنون بیش از ۳۰۰ درصد افزایش پیدا کرد و در گذشته با این حجم از کار سنگین حدود ۲۷ الی ۲۸ هزار تومان به پرستار هزینه اضافه‌کاری داده می‌شد که این مبلغ به ساعتی حدود ۹۰ هزار تومان افزایش پیدا کرد.»

وی گفت: «باور دولت به کادر درمان می‌تواند شأن و منزلت آنان را در جایگاه ویژه خود حفظ کند و از زحمات آنان به نحو مناسب و با پرداختی‌های بموقع جبران کند تا نشان دهنده این باور باشد.»